

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/38/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119229116
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Behranová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:6119229116.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Eva Behranová a sudkýň: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Ľuboslava Vanková v právnej veci žalobcu: D. B., narodený X.X.XXXX, trvale bytom G. J. XXXX/XX, C. J., zastúpený splnomocnencom: JUDr. Peter Kubik, advokát, s.r.o., so sídlom Poľná cesta 966/9, Dunajská Streda, proti žalovanému: A. T., narodený X.XX.XXXX, trvale bytom P. XXX/XX, R. C., toho času vo výkone trestu v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou, so sídlom Dlhé Lúky 1, Hrnčiarovce nad Parnou, o zaplatenie 700 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 21C/48/2019-60 zo dňa 11. septembra 2020, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku vo veci samej a vo výroku o nároku na náhradu trov konania p o t v r d z u j e a vo výroku o výške náhrady trov konania r u š í.

II. Žalobca m á n á r o k voči žalovanému na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 700,00 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne z 700,00 eur od 16.12.2018 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet: IBAN J XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, výrokom II. rozhodol, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %, a to v sume 147,00 eur na trovách právneho zastúpenia a v sume 21,00 eur ako náhradu za zaplatený súdny poplatok, celkovo v sume 168,00 eur, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet žalobcu: IBAN J XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX.

2. Napadnutý rozsudkom súd prvej inštancie právne odôvodnil ust. § 657, § 658 ods. 1, § 559 ods. 1, 2, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 232 ods. 3, § 255 ods. 1, § 262 ods. 2, Čl. 17 Civilného sporového poriadku.

3. Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že z vykonaného dokazovania, zmluvou o pôžičke a nepopretým tvrdením žalobcu, bolo preukázané, že žalobca prenechal žalovanému 700 eur dočasne do 15.12.2018. Žalovaný svoj dlh nesplnil ani sčasti, povinnosť vrátiť požičanú sumu trvá, preto súd prvej inštancie zaviazal žalovaného na zaplatenie žalobcovi sumy 700 eur titulom vrátenia pôžičky. Žalobca si uplatnil nárok na úroky z omeškania od 16.12.2018, t. j. odo dňa nasledujúceho po splatnosti pôžičky, pričom takto uplatnený úrok z omeškania je v súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. K prvému dňu omeškania bola výška základnej úrokovej sadzby ECB 0%, preto súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 700 eur od 16.12.2018 až do zaplatenia.

4. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný, nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, a preto súd prvej inštancie uložil povinnosť žalovanému uhradiť žalobcovi náhradu trov konania celkom vo výške 168 eur.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný. V odvolaní uviedol, že rozhodnutie je nezákonné, nakoľko svoju podlžnosť proti žalobcovi uhradil. Skutočnosť, že svoju podlžnosť uhradil, mu vedía dosvedčiť aj ďalšie osoby, ktoré boli svedkami jeho platby žalobcovi. Rozsudok je nezákonný a žalobca ho chcel poškodiť.

6. K odvolaniu žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie sa vyjadril žalobca. Vo vyjadrení uviedol, že žalovaný mal možnosť v rámci konania na súde prvej inštancie preukázať ním tvrdené skutočnosti, mal možnosť navrhnúť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, bol však nečinný. Žalovaný sa nemôže v rámci odvolacieho konania dovoľávať existencie údajných dôkazov preukazujúcich jeho tvrdenia, ktoré však ani nekonkretizuje. Žalovaný do dnešného dňa ani sčasti dlh voči žalobcovi nevyrovnal. Žalobca navrhol, aby odvolací súd podané odvolanie odmietol a ak sa tak nestane, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 365 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu (§ 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že je potrebné napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku vo veci samej a vo výroku o nároku na náhradu trov konania potvrdiť (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku) a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o výške náhrady trov konania zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. d) Civilného sporového poriadku).

8. Predmetom konania je nárok žalobcu voči žalovanému na zaplatenie sumy 700 eur s príslušenstvom titulom pôžičky. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalovaného je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie správne a zákonne rozhodol, keď žalobe v celom rozsahu vyhovel.

9. Predovšetkým sa žiada konštatovať, že odvolací súd nemal dôvod nesúhlasit s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (čím treba rozumieť nutnosť stotožnenia sa s tými dôvodmi, pre ktoré bolo podľa súdu prvej inštancie treba žalobe vyhovieť). Odôvodnenie napadnutého rozsudku totiž nevykazovalo žiadne logické, skutkové ani právne medzery, bolo preto i objektívne presvedčivé (ktorou presvedčivosťou tu samozrejme je nutné mať na mysli schopnosť presvedčiť kohokoľvek s výnimkou toho, kto má záujem na celkom inom výsledku konania) a odvolaciemu súdu poskytovalo možnosť sa i len obmedziť na konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku), pre nutnosť vyporiadania sa aspoň stručne aj s odvolacími námietkami a pre celkovú úplnosť sa však žiada aj tu doplniť nasledovne:

10. V prejednávanej veci bola spornou a odvolaním žalovaného nastolenou otázkou vrátenia pôžičky žalovaným žalobcovi. K odvolacej námietke žalovaného, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam ohľadne vrátenia pôžičky, odvolací súd uvádza, že závery súdu prvej inštancie o tejto otázke považuje za dostatočné.

11. Podľa Čl. 8 Civilného sporového poriadku strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

12. Podľa § 149 Civilného sporového poriadku prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

13. Podľa § 150 ods. 1 Civilného sporového poriadku strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

14. Podľa § 151 Civilného sporového poriadku skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné (odsek 1). Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné (odsek 2).

15. Právna úprava uvedená v citovanom ustanovení § 150 Civilného sporového poriadku zakotvuje tzv. povinnosť tvrdenia, teda procesnú povinnosť, ktorej nespĺnenie je sankcionované procesnými prostriedkami, predovšetkým vo forme rýchlej straty sporu. Strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Táto povinnosť tvrdenia sa vzťahuje na skutkové okolnosti súvisiace s procesným útokom alebo procesnou obranou strany sporu a je koncepčným predpokladom tzv. sudcovskej koncentrácie civilného sporového konania (§ 153 Civilného sporového poriadku). V zmysle citovaného ustanovenia § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku skutkové tvrdenia, ktoré protistrana výslovne nepoprela sa považujú za nesporné. Právna úprava Civilného sporového poriadku vychádza zo zásady kontradiktórnosti civilného procesu, z ktorej vyplýva nevyhnutnosť aktivity procesných strán v prípade uplatňovania alebo bránenia svojho práva. Z princípu kontradiktórnosti konania ďalej vyplýva, že súd nevykonáva dôkazy na preukázanie nesporných skutkových tvrdení, ale naopak, nesporné skutkové tvrdenia si súd osvojí ako zistený skutkový stav, z ktorého vychádza v meritórnom rozhodnutí. Iba účinne popreté skutkové tvrdenie sa považuje za sporné. K popretiu skutkového tvrdenia protistrany, v danom prípade žalobcu, môže dôjsť prostriedkami jeho procesnej obrany. K tomu odvolací súd dodáva, že nespornosť skutkových tvrdení je daná buď de facto alebo de iure. De facto je skutkové tvrdenie nesporné, ak protistrana vyhlási, že je pravdivé alebo protistrana uvedie rovnaké skutkové tvrdenia. De iure je skutkové tvrdenie nesporné, ak sa aplikuje právna domnienka, že skutkové tvrdenie je nesporné, ak ho protistrana nepoprela vôbec alebo ho síce poprela, avšak neúčinne.

16. Závery súdu prvej inštancie o skutkovom stave konvenujú tvrdeniam žalobcu v žalobe. Žalovaný bol počas konania na súde prvej inštancie pasívny, k žalobe sa nevyjadril a tvrdenia žalobcu ohľadne nevrátenia mu poskytnutej pôžičky zákonným spôsobom nepoprel. Správne si preto súd prvej inštancie osvojil skutkový stav v zmysle vyjadrení žalobcu a z takto zisteného skutkového stavu pri meritórnom rozhodnutí vychádzal. Nemožno teda súdu prvej inštancie vytýkať, že bez ďalšieho vychádzal zo skutkových tvrdení žalobcu, ktoré žalovaný nepoprel, teda že vychádzal z nesporných tvrdení strán a žalobe na základe takto zisteného skutkového stavu bez ďalšieho vyhovel. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v prejednávanom spore správne zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam.

17. V procesných súvislostiach odvolací súd konštatuje, že žalovaný v priebehu konania pred súdom prvej inštancie netvrdil skutočnosť vrátenia pôžičky žalobcovi, pričom prvýkrát tento prostriedok procesnej obrany uplatnil až v odvolaní, avšak novoty v odvolacom konaní sú prípustné len za splnenia zákonom taxatívne stanovených podmienok.

18. Podľa § 366 Civilného sporového poriadku prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

19. Koncepcia odvolacieho konania v civilnom spore vychádza z tzv. neúplného apelačného systému, čo znamená, že právo odvolateľa použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku alebo procesnej

obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, je obmedzené. Strany sporu mali totiž v priebehu konania pred súdom prvej inštancie niekoľko príležitostí tieto prostriedky použiť a súdom prvej inštancie boli poučené o sudcovskej koncentrácii konania. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov je preto prípustná len v prípade taxatívne stanovených výnimiek, ktorými sú skutočnosti poukazujúce na nedostatok podmienok konania, na vylúčenie sudcu alebo na nesprávne obsadenia súdu, na vady konania, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej alebo ktoré odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť pred súdom prvej inštancie.

20. Na tomto základe, keďže posudzovaná výhrada žalovaného k skutkovým záverom súdu prvej inštancie sa netýkala procesných podmienok konania, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu a nesmerovala ani k preukázaniu vady konania, odvolací súd posúdil odvoláciu námietku žalovaného vystavanú na tvrdení o vrátení pôžičky žalobcovi, za námietku ktorú nemožno v odvolacom konaní použiť, nakoľko žalovaný neozrejmil v odvolaní dôvod (a nevyplýva z obsahu spisu), pre ktorý tento prostriedok procesnej obrany nemohol uplatniť už v priebehu konania pred súdom prvej inštancie. Je totiž povinnosťou odvolateľa preukázať, že nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré uvádza až v odvolacom konaní, nemohol v doterajšom priebehu konania použiť bez svojej viny. Žalovaný pritom žiadne takéto dôkazy nepredložil a ani netvrdil, že jeho prostriedok procesnej obrany spočívajúci v novom skutkovom tvrdení z nejakých dôvodov nemohol použiť v konaní pred súdom prvej inštancie. Keďže zákonom predpísané predpoklady pre úspešné uplatnenie novôt v odvolacom konaní neboli splnené, odvolací súd na predmetné skutkové tvrdenie žalobcu nemohol prihliadnuť. Vychádzal preto len z výsledkov z dokazovania vykonaného v konaní pred súdom prvej inštancie.

21. Výsledky dôkaznej verifikácie všetkých právne relevantných dôkazných prostriedkov, ktoré boli potrebné k zisteniu skutkového stavu a vyplývajú z obsahu spisu, viedli k záveru, že podmienky pre uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi poskytnutú pôžičku i s príslušenstvom v zmysle ustanovenia § 657, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka boli naplnené, pričom bezpečne zistený skutkový stav bolo možné podriaďiť pod uvedené hmotnoprávne pravidlo. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že v konaní bola preukázaná opodstatnenosť žaloby o zaplatenie sumy 700 eur s príslušenstvom. Súd prvej inštancie správne právne vec posúdil.

22. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku totiž možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu prvej inštancie v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

23. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

24. Odvolací súd konštatuje, že po preskúmaní veci nezistil skutkové, ani právne vady napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku vo veci samej.

25. Ďalšie odvolacie argumenty žalovaného odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú odvolaciu argumentáciu, nespôsobilú už privodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

26. Odvolací súd riadiac sa uvádzaným preto rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku vo veci samej o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 700 eur s príslušenstvom podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

27. Ďalej predmetom prieskumu odvolacieho súdu zostali výroky o nároku na náhradu trov konania a o výške náhrady trov konania. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku vo vzťahu k výroku o nároku na náhradu trov konania konštatoval, že žalobca ako úspešná strana sporu má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a vo vzťahu k výroku o výške náhrady trov konania konštatoval, že žalobcovi prináleží náhrada trov právneho zastúpenia vo výške 147 eur a trov spočívajúcich v zaplatenom súdnom poplatku za žalobu vo výške 21 eur.

28. Podľa § 255 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa úspechu vo veci (ods. 1). Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (ods. 2).

29. Podľa § 262 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí (ods. 1). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (ods. 2).

30. Rozhodovanie o trovách konania je imanentnou súčasťou rozhodovacieho procesu. Súd rozhoduje o trovách konania bez návrhu, keďže trovy konania predstavujú súčasť celého súdneho procesu, t. j. tak ako má súd povinnosť rozhodnúť o veci samej, tak má aj povinnosť rozhodnúť o trovách konania. Výrok o nároku na náhradu trov konania obsahuje každé rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Výrok o nároku na náhradu trov konania musí byť súčasťou rozhodnutia, a to aj vtedy, ak sa v konaní úspešná strana svojím výslovným prejavom, nevzbudzujúcim pochybnosti, nároku na náhradu trov konania vzdá, obdobne aj v prípade, ak trovy konania strane nevznikli. O priznanom nároku na náhradu trov konania rozhoduje súd pri vyhlásení rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Súd rozhoduje len o nároku na náhradu trov konania, nie o plnení, t. j. vo výroku o tomto nároku neuvádza, že je neúspešná strana povinná zaplatiť náhradu trov konania druhej strane. V súhrne to znamená, že o nároku na náhradu trov konania rozhodne súd prvej inštancie aj bez návrhu, a to sudca v rozhodnutí, ktorým sa končí konanie a o konkrétnej výške náhrady trov konania rozhodne súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

31. Vzhľadom na vyššie uvedené je zrejmé, že správne postupoval súd prvej inštancie, keď vo veci plne úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v plnom rozsahu, t. j. v rozsahu 100 %. Súd prvej inštancie však pochybil, keď v napadnutom rozsudku rozhodol aj o výške trov konania, keďže o konkrétnej výške trov konania, ktoré vznikli žalobcovi, rozhoduje v zmysle platnej právnej úpravy poverený vyšší súdny úradník samostatným uznesením, proti ktorému rozhodnutiu o výške náhrady trov konania (po jeho vydaní a doručení) môže strana sporu podať sťažnosť, o ktorej sťažnosti rozhoduje vždy sudca.

32. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o nároku na náhradu trov konania potvrdil z dôvodu jeho vecnej správnosti podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku) a vo výroku o výške náhrady trov konania zrušil podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. d) Civilného sporového poriadku, keďže neexistoval dôvod na jeho vydanie, teda na rozhodnutie o výške náhrady trov konania sudcom v meritórnom rozhodnutí.

33. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu voči žalovanému. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením podľa ustanovenia § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku po právoplatnom skončení veci.

34. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).